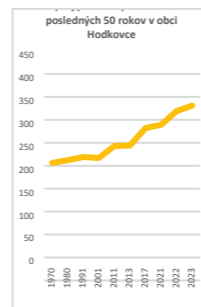
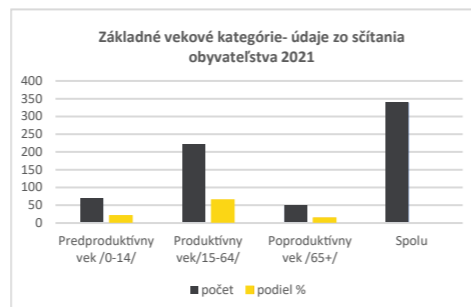
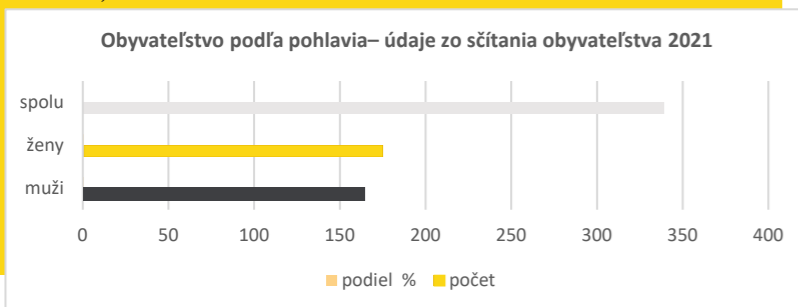

Sčítanie obyvateľov 2020-2021

Načo sú nám štatistiky?

Niektorí pohundreme „načo nám to je“, ale stále sa nájdu aj takí, ktorí sa snažia dať veciam hlbší zmysel. Výsledky zo sčítania slúžia ako podklad pre územné plánovanie obcí. Údaje o obvyklom pobyte môžu zrealizovať mnohé požiadavky obcí k zlepšeniu kvality života pre obyvateľov. Od vekovej štruktúry obyvateľstva na území obce závisí plánovanie počtu miest v materských školách, v základných školách, plánovanie služieb pre seniorov. Obciam môžu slúžiť výsledky sčítania ako podklad pri čerpaní eurofondov, napr. na opravu ciest, kanalizáciu, podporu voľnočasových aktivít, cestovného ruchu atď.

HODKOVSKÉ NOVINY

1
Ročník 7
August 2023

V roku 2021 prebehlo na Slovensku sčítanie obyvateľstva. Štatistický úrad postupne zverejňuje výsledky o Hodkovciach.

Čo všetko sa zrealizovalo a čo je v štádiu realizácie

- **Riešenie archivácie a vytvorenie archívu v priestore bývalej MŠ, zakúpenie regálov (realizácia z vlastných zdrojov, 01/2023)**
- **rekonštrukcia interiéru Ocú - (realizácia z vlastných zdrojov, 04/2023)** výmena podláh, nové omietky, zakúpenie nového nábytku, koberec
- **moderná digitalizácia Ocú** – výmena zastaranej PC techniky, výmena elektrických káblov a inštalácia dátových káblov, zabezpečenie záložných dát s bezpečnosti siete, zakúpenie serveru (rack), podpísanie zmluvy so spoločnosťou DCOM (Dátové centrum obcí a miest- nadrezortný informačný systém pre samosprávu. Využíva ho približne 70 % obcí a miest. Ponúka nielen elektronické služby, ale aj desať integrácií na ostatné registre a databázy verejnej správy a zároveň aj prepojenie na pôvodný informačný systém samospráv.) - realizácia dátového centra obcí a miest, zabezpečený softvér obyvateľstva, daní, poskytnutie multimediálnych zariadení - 2 laptopov, 2 tlačiarňi so skenerom, zmluva o pripojení k IS DCOM

- **Vypracovanie Programu hospodárskeho rozvoja a sociálneho rozvoja obce na roky 2023-2027 - obce ho musia mať spracovaný pri uchádzaní sa o akékoľvek financie z eurofondov alebo o štátne dotácie**
- **Ukončenie Územného plánu č.3-ZaD3**

- **Ukončené stavebné povolenie a územné rozhodnutia k ČOV,**
- žiadosť v štádiu prípravy 08/2023 (PPA)

- **Riešenie dopadov migračnej krízy z Ukrajiny (iniciatíva FAST-CARE)-kompenzácia za poskytnutie ubytovania pre občanov utekajúcich pred vojnou z UA**
- dotácia schválená (05/2023) vo výške 7800 Eur od Ministerstva investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie SR

- **Fitness Hodkovce, športová činnosť (KSK)**
- dotácia schválená (06/2023) vo výške 1000 Eur

- **Nakladanie s BRKO (biologicky rozložiteľný komunálny odpad) vo forme záhradných kompostérov**
- žiadosť podaná (03/2023) na ENVIROFOND vo výške 14 200 Eur je v štádiu posudzovania

- **MŠ - spojené územno - stavebné konanie /prístupová cesta a riešenie inžinierskych sietí**
- štádium prípravy rozpočtu a podania žiadosti

- **Rekonštrukcia kultúrneho domu** - príprava projektovej dokumentácie (PPA)
- žiadosť v štádiu prípravy (08/2023)

- **Denný stacionár** - príprava polyfunkčného objektu za účelom
- žiadosť na vyňatie pozemku z SPF podana (06/2023)

- **Riešenie rekonštrukcie chodníka na základe zmluvy s KSK**
- čaká sa na vyjadrenie dotknutých orgánov (06/2023)

- **Dopravná situácia v obci** – zníženie max. povolenej rýchlosti, prechod pre chodcov
- projekt vo finálnej verzii (03/2023) – riešenie dokumentácie k realizácii stavby

- **Príprava nájomnej zmluvy s RKC Nováčany** ohľadom vybudovania chodníkov na miestnom cintoríne
- **KOSIT realizácia množstvom zberu KO v obci** (07/2023)

Obec Hodkovce, Kultúrna komisia, Vám predstavuje nové logo, ktoré sa bude používať pri kultúrnych a športových aktivitách.

Čo všetko sa zrealizovalo, a čo je v štádiu realizácie?

19.08.2023
15:00, Areál Ocú a KD

Spomínate si na nich?

Mária Potočňáková, rod. Bučinová, medzi Hodkovčanmi známa aj ako Jednotarka

Rozhovor s p. Balintom

História

Rok 1949

Ročník 7

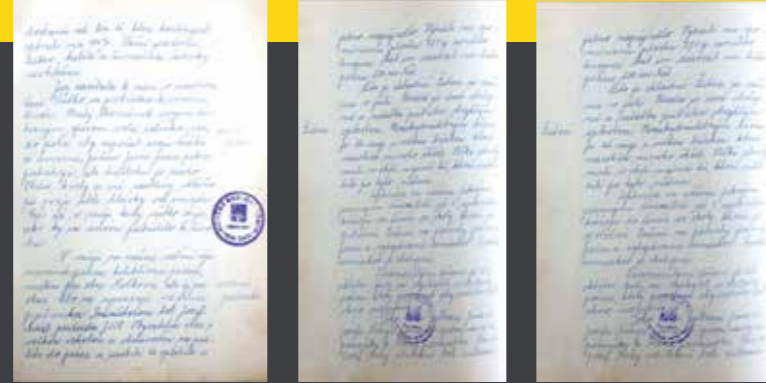
Už zasa jeden rok odplával do mora večnosti. Minúta za minútou, deň za dňom odchádzajú do zabudnutia. Odrhli sme posledný list v kalendárni, označenom číslicou 1948 a začali sme nový úsek života, rok 1949. Spomíname na udalosti, ktoré sme prežili v starom roku, v roku veľkých jubileí, konečného víťazstva ľudovej demokracie a splnenia dvojročného budovateľského plánu.

Mesiac január je neobyčajne daždivý. Až koncom tohto mesiaca a začiatkom februára zavíta zima do našich krajov. Už v januári sa vyrábujú kontingenty. Na jedno k.j. 22kg do 18 jutár, nad 18 k.j. 27kg hovädzieho mäsa, bravčového mäsa padne 7kg na k.j. . Začiatkom februára sa ale tieto kontingenty zrušujú a vyrúbu sa väčšie. Dodávka mlieka je dosť vysoká: 29 000 litrov.

Zároveň vydávajú sa aj šatenky, dostanú ich len tí, ktorí kontingent splnili na 100% . Väčší gazdovia, takzv. kuláci a živnostníci šatenky neobdržia.

Jar zavíta k nám v riadnom čase. Všetko sa prebúdzka k novému životu. Malý škovránok svojim lúbezným spevom volá roľníka von do poľa, aby započal svoju ťažkú a úmornú prácu. Jarné práce pekne prebiehajú, ale žiaľbohu je sucho.

Obilie, kvety a iné rastliny skláňajú svoje útle hlávky od smädu. Príši až v máji, kedy všetko ožije, ako by sa znovu prebudilo k životu.

V máji sa začne veľmi významná (práca) kolektívna práca., nielen pre obec Hodkovce, ale aj pre okres, lebo sa upravuje vzorná pašienka. Iniciátorom bol Jozef Királ, predseda JSSR.

Obyvatelia obce s veľkou ochotou a obetavosťou sa pustili do práce a urobili 12 oplotiek a jedno napájadlo. Vysiali na spomínanú plochu 375q umelého hnojiva. Štát im daroval na túto prácu 280 000 Kčs.

Leto je chladné. Žatva sa začína v júly. Úroda je dosť obstojná a mlatba prebieha obvyklým spôsobom. Nezabudnutelným dňom je 22. aug. S veľkou búrkou, ktorá narobila mnoho škôd. Veľké straty mali v obilí najmä tí, ktorí mlátili po tejto víchrici. September sa začína peknými jesennými dňami. Deti už 1. septembra kráčajú do Šemše do školy, ktorá je spoločná. Začnú sa pomaly jesenné práce a vykopávanie zemiakov. Úroda zemiakov je obstojná. Znamenitym dňom je 25. október, kedy sa vyskytol v dedine požiar, ktorý pomocou obyvateľov bol skoro uhasený.

Toho dňa, príbuzní Jána a Jozefa Kožeja postavili spomínaným pomník k večnej pamiatke. Ján a Jozef Kožej odvlčení boli cudzou armádou (Nemcami). Silne nachladli, následkom čoho dostali tuberu, ktorá bola na tak vysokom stupni, že vylicíť sa nedalo. Zo dňa na deň chradli až konečne smrť vyhasila plamienok ich mladého života.

Koncom decembra zvolený bol nový výbor.

Predsedom KSS a MNV je: Ján Kižlin

Podpredseda a plánov. refer.: Michal Salona (ml.)

Zásob. refer.: Gustáv Potošník

Bývalý preds. MNV: Augus. Potošník je tichnie refer.

Refer. financií: Jozef Potošník

Členovia: Juraj Parobeček, Michal Varga, Michal Parobeček, Michal Királ, Juraj Kožej ml.

Cez celý rok narodili sa 3 chlapci a 2 dievčatá, zomreli 6 chlapi a jedna žena.

HODKOVSKÉ NOVINY

Spomínate si na nich?

V tomto čísle si zaspomíname na pani Máriu Potočňákovú (1930 - 1993), ktorá pracovala v miestnom obchode potravín a rozličného tovaru Jednota. Narodila sa v susednej Šemši a po absolvovaní základnej školy vyštudovala aj meštianku v Košiciach. Po vydaji do Hodkoviec sa zamestnala na miestnom JRD ako robotníčka. Pomáhala pri rôznych poľnohospodárskych prácach, napríklad pri mláťačke, no keď v roku 1965 dostala ponuku zamestnať sa ako predavačka v miestnom obchode, neodmietla. Keďže neskôr sa od predávачov vyžadovalo vzdelanie v oblasti obchodu, musela si ho doplniť a úspešne zložiť skúšky.

Nebola to samoobsluha, na aké sme zvyknutí v dnešných časoch. Všetok ponúkaný tovar bol umiestnený na regáloch za pultom, a tak pre každú položku musela ísť a priniesť ju zákazníčkovi. Najrušnejšie dni boli pondelky, stredy a piatky, kedy do obchodu prichádzali dodávky chleba a mlieka. Najťažšie bolo vyhovieť všetkým ľuďom pred veľkými sviatkami, kedy bol obrovský záujem hlavne o nedostatkový tovar, ako mandarínky, či búrske oriešky. Vtedy prišli nakupovať aj tí, ktorí bežne v Hodkovciach nenakupovali.

Tí starší sa iste pamätajú na veľký (a veľmi hlučný) mlynček na kávu, na ktorom pani Potočňáková zákazníkom mlela kávové zrná. Prijemná vôňa čerstvo pomletej kávy sa potom ešte dlho rozliehala po predajni. Aj jej precízne zabalené bonboniéry do baliaceho papiera previazané stužkou sú dnes už len spomienkou pre pamätníkov. Pokladňu nepotrebovala, iba pero a vytrhávací blok. Na ňom si spočítala všetky položky. Až po prevrate v roku 1989, kedy došlo k veľkým zmenám aj v obchode, bola prinútená používať pokladňu. To už v obchode pracovala ako dôchodkyňa. Napokon, v roku 1992, po 28 odrobených rokoch svoj pracovný pomer v Jednote ukončila.

Za tie roky zažila toho veľa. Rada si s úsmevom spomínala na jednu príhodu. Raz v sobotu poobede okolo druhej prišiel k nej domov jeden chlapec a hovorí: „Neno, už sce zavarli? Ta mojej babe treba alpu.“ „Ta moj zlaty, ja už po alpu nazad do sklepu neidzem,“ odpovedala mu. Chlapec odhodlaný doniesť svojej babke alpu za každú cenu jej na to hovorí: „Ta nemušice isc. Dajce mi kľuče, ja sebe alpu zoberem a kľuče vam donešem.“

Jozef a Mária Potočňáková s vnučkami

Mária Potočňáková (vľavo) za svojich mladých čias

V predchádzajúcom čísle Hodkovských novín (vyšlo ešte v lete 2021) sme uverejnili prvý diel z plánovaného seriálu, v ktorom by sme si chceli pripomenúť ľudí, ktorí žili alebo pôsobili v našej obci.

Mária Potočňáková, rod. Bučinová, medzi Hodkovčanmi známa aj ako Jednotarka

Pri spomienke na pani Máriu Potočňákovú nemôžeme zabudnúť ani na jej manžela Jozefa Potočňáka (1920 - 1985), ktorý síce pracoval vo Východoslovenských železiarňach, no vo svojom voľnom čase jej v obchode často pomáhal. Či už pri obsluhu, riešení reklamácií, robení inventúry, no najmä pri zabezpečovaní tovaru. Pre obchod vedel pozháňať tovar aj nad rámec bežných dodávok zo Zdroja. Aj čo sa týka množstva, aj rozmanitosti tovaru. Práve kvoli tomu tu často nakupoval napríklad aj Ústav sociálnych služieb Šemša, čím miestny obchod, aj keď malý, pekne prosperoval.

(RK)

Pána Valentína Vargu pozná vari každý Hodkovčan. Z našej obce odišiel ešte ako mladý muž, no pravidelne a často sa sem vracia, veď tu žijú jeho potomkovia a navyše to zo susednej Šemše, kde býva, nemá vôbec ďaleko. Navštívili sme ho ešte minulé leto, v jednu horúcu augustovú nedeľu a pozhovárali sa. Dozvedeli sme sa mnoho zaujímavých vecí, z ktorých budeme čerpať aj v budúcnosti v článkoch o dejinách našej obce.

Vieme o vás, že ste mali zaujímavú prácu

Áno, pracoval som v Československej a neskôr v Slovenskej televízii v Košiciach ako prenosový technik. Zažil som viacero nezabudnuteľných prenosov. Bol to hlavne šport, kultúra, ale aj iné veci. Chodili sme po celom Slovensku, napríklad na cyklistické preteky Okolo Slovenska. Chodili sme aj na Moravu na výpomoc. Pre ostravskú televíziu sme chodili robiť Vítkovice a pre Brno vianočné preteky v plávaní v Gottwaldove. Nebolo to také jednoduché, ako teraz, keď už je technika na vyššej úrovni. Trvalo hodnú chvíľu, kým sme všetko pripravili, ponáňovali a ponapájali káble. V televízii som odpracoval 36 rokov, kým v roku 2003 nenastúpil na post riaditeľa Slovenskej televízie Richard Rybníček. Mal som vtedy 55 rokov a musel som odísť a hľadať si nové zamestnanie.

A nebolo to pre vás ťažké?

Ani nie, ja som nebol ani deň nezamestnaný. Dva mesiace som robil vrátnika na Technickej univerzite a potom som sa zamestnal v nemocnici ako merač techniky (merač) plynov. Predtým som to nerobil, ale ak človek chce, tak sa naučí. Po čase som v nemocnici začal pracovať ako dispečer a na starosti som mal všetkých meračov, vzduchárov, elektrikárov a ďalších. Odpracoval som tam 12 rokov.

V plnom pracovnom nasadení
Valentín Varga, familiárne známy ako Balint

Teraz si už užívate zaslúžený dôchodok. Ako sa pamätáte na svoje detstvo?

Boli to bezstarostné časy plné hier a zábavy. Často sme hrali loptové hry. Napríklad kapov sme hrali pred Kižlina. Keď prišla babička a zvolala: „Jožičku, Feričku, poce papac praženičku,“ museli sme sa ísť najesť a potom sme pokračovali ďalej až do večera. V stohoch sena alebo slamy sme si robili skrýše, skákali z nich, naháňali sa. Každú zimu bolo plno snehu a tak sme sa sánkovali. Keď sme sa spustili zhora od humna, tak sme sa zastavili niekedy až dole na pašľisku. Raz sa vyliat potok a potom to zamrzlo. Netrebalo nám ani sánky. Sme sa navysťrájali.

Malý Valentín na koni

A čo kultúra, aké možnosti tu vtedy v našej obci boli?

Pri hlavnej ceste, z južnej strany stál drevený barák. Slúžil ako MNV (Miestny národný výbor), kancelária JRD i ako kultúrny dom. Usporiadávali sa tam rôzne podujatia a tanečné zábavy. Premietali sa tu dokonca aj filmy, a to v obci ešte nebola zavedená elektrina. Elektrinu vyrobila V3S-ka, v záhrade u Justí neny sa medzi stromy natiahlo plátno, posadali sme si a mohli pozerať. Napríklad Jánošíka.

S kolegami pri prenosovom voze

Ako študent na výlete v Prahe

Na bývalý majer sa pamätajú len tí najstarší. Ako to tam vyzeralo?

Majer patril kedysi rodine Semseyovcov, no za mojich mladých čias to tam už pomaly končilo. Môj otec pre Semseyho pracoval ako povozník a na tom majeri parkoval svoj voz a dva voľy. Stáli tam hospodárske budovy, maštale a boli tam i byty pre nájomných robotníkov. Na majeri bol ustajnený aj obecný býk. Raz sa stalo, že sa odtrhol a utekal dole dedinou. Ľudia, čo boli na ceste skákali rýchlo do dvorov, aby ich nenabral. Ktosi rýchlo zavolať bačika Kiss Paliho, obecného pastiera. Ten už s ním spravil rýchlo poriadok.

Vojnu ste už nezažili, ale určite ste sa niečo dozvedeli od rodičov.

Áno, mama na to spomínala. Vtedy sme mali nový dom, predná izba ešte nebola ani zariadená. V nej si Nemci zriadili veliteľskú miestnosť. Nesprávali sa k nám zle. Dokonca sa s našimi navzájom učili nemčinu a slovenčinu. Bol január a trebalo dreva na kúrenie. Keď im mama povedala, že drevo je drahé, hneď priniesli dva vozy, ktoré aj porezali. V ostatných domoch bývali maďarskí vojaci. Niektorí spali aj vo vojenských skriňových autách. Pri Parešníkovi bola rádiostanica. Keď prichádzal front, Nemci i Maďari odišli a keďže naša pivnica bola vtedy jediná, ktorá mala železobetónový strop, prišli k nám viacerí ľudia z dediny, aby sa v nej ukryli.

A ako sa pamätáte na Vianoce?

Slávil sme ich tradične, ako každý. Väčšinou boli na ľade a so snehom. Na Bogačke na štedrý deň, keď večer zazvonili, tam Joži Koval' (pozn. Kozej) strieľal mažare. To boli rany. Ako dieťa som tam nemohol byť, ale keďže sme mali dom hneď naproti, pozeral som sa na to aspoň z dvora.

(GK, MS, RK)

